

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Glenn Cooper
THE BOOK OF SOULS

Copyright © 2010 by Glenn Cooper
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-536-5

KNJIGA
MRTVIH DUŠA
GLEN KUPER

Preveo Miroslav Bašić Palković

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

PROLOG

Nakon trideset i nešto godina provedenih u poslu sa retkim knjigama, Tobi Parfit je shvatio da su jedini trenuci koji su redovno i sa velikim zadovoljstvom mogli da ga nateraju da zadrhti od uzbuđenja bili oni kada bi oprezno gurnuo ruke u novi sanduk tek dopremljen iz stovarišta u luci.

Prostorija za preuzimanje i popis robe u aukcijskoj kući *Pirs i Vajt* nalazila se u podrumu, duboko izdvojena od gradske vreve londonske glavne ulice Kensington. Tobiju je godila tišina te udobne stare radne sobe sa glatkim stolovima od hrastovine, lampama sa prefinjenim postoljima i lepim, tapaciranim stolicama. Jedino što se moglo čuti beše prijatno šuškanje gomile izgužvanog papira za pakovanje, koji je on krenuo da sakuplja i baca u kantu, kada ga je nešto prekinulo: nečije nepovezano, astmatično disanje i blago šištanje duboko iz pluća.

Tobi je podigao pogled prema ružnjikavom licu Pitera Niva, pa ga je mrzovoljno pozdravio ovlaš mu klimnuvši glavom. Eh, sad će mu čitav doživljaj otkrića onoga što se krilo u paketu biti narušen. Ne toliko da bi mogao da kaže tom deranu da se čisti odatle.

„Čujem da je stigla pošiljka iz Kantvel Hola“, reče Niv.

„Jeste, upravo otvorih prvi sanduk.“

„Nadam se da je stiglo svih četrnaest.“

„Mogao bi da proveriš i prebrojiš ih.“

„Evo odmah, Tobi.“

Nivova neposrednost mu je išla na živce. Tobi! Ne, gosn Parfite. Ne, gospodine. Nije čak rekao ni „Alistere“. Nego baš Tobi, ime koje su koristili samo njegovi prijatelji. Vremena su se svakako promenila, i to nagore, ali on u sebi nije imao dovoljno snage da sve to prekine dok još može. Ako je neki student sa druge godine fakulteta smatrao da ima prava da direktora odeljenja antikvarnih knjiga oslovljava sa Tobi, onda će on sve to stoički izdržati. Bilo je sve teže pronaći stručne pomoćnike, a taj mladi Niv, sa završene dve godine istorije umetnosti na fakultetu u Mančesteru, bio je najbolje što su za dva-deset hiljada funti mogli priuštiti u današnje vreme. A i taj mladić je bar bio u stanju da pronađe čistu košulju i kravatu svakoga dana, mada su kragne bile prevelike za njegov žgoljavi vrat, pa je izgledao kao da mu je glava nakačena na trup nekim drvenim klinom.

Tobi je zaškrgutao zubima čim je Niv krenuo da namerno broji naglas sve do četrnaest. „Svi su tu.“

„E, baš mi je drago.“

„Martin reče da će vas ova isporuka obradovati.“

Tobi je u poslednje vreme retko izlazio na teren. To je prepustio Martinu Stajnu, svom zameniku. Iskreno rečeno, on se gnušao sela, pa su ga iz grada mogli izvući samo na jedvite jade. S vremena na vreme pojavila bi se pokoja mušterija sa nekim izuzetnim draguljem, pa bi iz *Pirsa i Vajta* pokušali da joj se nametnu i ukradu robu od *Kristija* ili *Sadebija*. „Veruj mi“, uveravao je svog upravnog direktora, „ako se nekako dokopam retkih Šekspirovih rukopisa ili nečega od Bronteovih ili od Voltera Ralija negde na selu, odjuriću tamo brže od rakete, pa makar to bilo negde u Šropširu.“ Po onome što su mu ispričali, kod Kantvela se krio neki materijal osrednjeg kvaliteta, ali mu je Stajn doista rekao da će mu se dopasti raznolikost poslate robe.

Lord Kantvel je bio njihova uobičajena vrsta mušterije, postariji čovek zaostao u vremenu koji se muči da očuva svoje okrnjeno seosko imanje tako što povremeno prodaje delove nameštaja, slike,

knjige, srebrninu, kako mu poreznici ne bi zakucali na vrata i kako se sve te ruševine ne bi skroz srušile. Dekica je poslao svoje najbolje komade jednoj od velikih kuća, ali su *Pirs i Vajt* zahvaljujući svome ugledu kada su u pitanju knjige, karte i autografi, izbili na prvo mesto za dobijanje posla sa ovim delom robe iz Kantvel Hola.

Tobi je gurnuo ruku u unutrašnji džep odela skrojenog kod „Čestera Barija“, pa je izvukao napolje svoje tanke bele pamučne rukavice za proveru uzoraka. Mnogo decenija ranije, njegov šef ga je poslao svome krojaču u „Sevil Rou“*, i on se od tada pa nadalje oblačio u najfinije tkanine koje je sebi mogao priuštiti. Držao je do odeće, a i do urednog izgleda. Brkovi su mu uvek bili savršeno potkresani, a zbog redovnih poseta berberinu svakog utorka tokom pauze za ručak, njegova proseda kosa bila je uvek besprekorno sređena.

Navukao je rukavice poput hirurga, pa se sagnuo nad korice koje je prve izvadio. „No, dobro, pogledajmo šta se tu krije.“

Prvih nekoliko korica odozgor predstavljalo je povezanu zbirku. Izvukao je prvu knjigu. „Aaa, ako me pamćenje služi, biće da su to svih šest tomova Frimanove *Istorije normanskih osvajanja Engleske, 1877–1879.*“ Otvorio je platneni povež otkrivši naslovnu stranu. „Odlično! Prvo izdanje. Je li u pitanju povežani komplet?“

„Sva su prva izdanja, Tobi.“

„Sjajno, sjajno. Mogle bi da odu za šest do osam stotina. Znaš da često dobijamo pomešane komplete.“

Pažljivo je izvadio svih šest knjiga, proveravajući u kakvom su stanju, pre nego što je ponovo zaronio u sanduk. „Evo nam nečeg malko starijeg.“ Beše to lepa stara Biblija na latinskom iz Antverpena iz 1653, sa raskošnim i izlizanim povežom od teleće kože i pozlatom na hrbatu. „Ova je baš lepa“, reče melodično, „rekao bih da je od stotinu i pedeset do dve stotine.“

Oko sledećih nekoliko knjiga bio je manje oduševljen, nekoliko novijih izdanja Raskina i Fildinga u otrcanom stanju, ali mu se polet vratio kod Frejžerovog *Putopisnog dnevnika sa snežnih obronaka*

* Čester Bari i Sevil Rou su engleski proizvođači luksuznih, ali pristupačnih odela i poslovne odeće.

Himalaja i izvorišta reka Džamne i Ganga iz 1820. gotovo netaknuto prvo izdanje. „Godinama nisam video jedan od ovih i to u ovakvom stanju! Veličanstveno! Lako će dogurati do tri hiljade. Odmah mi se popravilo raspoloženje. Nego, kaži mi, da nema nekih inkunabula u ovoj zbirci?“

Po zbunjenom izrazu na mladićevom licu, Tobi je znao da ovom ništa nije jasno. „Inkunabule? Prve evropske štampane knjige? Još od pre 1501? Zvuči poznato?“

Mladića je vidno pogodilo to što se Tobi iznervirao, pa se sav zarumenio od sramote. „A da, to, oprostite. Ne, nema tu nikakvih inkunabula. Video sam nešto što deluje staro, ali je ispisano rukom.“ Usrdno mu je pokazao rukom na sanduk. „Eno ga tamo. Njegovoj unuci baš i nije bilo drago da se rastane od toga.“

„Čijoj unuci?“

„Unuci lorda Kantvela. Ima neverovatno telo.“

„Mi ti, inače, nemamo običaj da obraćamo pažnju na tela naših mušterija“, reče mu Tobi strogo, posegnuvši za širokim hrbatom knjige.

Bila je upadljivo teška, te su mu bile potrebne obe ruke da bi je bezbedno izvukao napolje i stavio na sto.

Još i pre nego što ju je otvorio, osetio je kako mu se puls ubrzava i kako mu vlažni dah isparava kroz usta. Nešto u vezi te velike, debele knjige odmah je probudilo njegove instinkte. Povez je bio od stare glatke teleće kože, malo zamrljan, u boji fine mlečne čokolade. Blago je mirisao na voće podsećajući na ustajalu buđ i vlagu. Promer joj je bio veliki, četrdeset i pet centimetara dugačka, trideset centimetara široka i dobrih dvanaest centimetara visoka: zasigurno bar nekoliko hiljada stranica. A što se tiče težine, kada ju je podigao, zamislio je kesu od dva kilograma šećera. Ova knjiga je bila mnogo teža od toga. Jedini natpis nalazio se na hrbatu, krupne brojke duboko urezane u kožu nekim ručnim alatom: 1527.

Na neki rasejani način, iznenadio se primetivši da mu desna ruka drhti kada ju je ispružio da podigne korice. Hrbat je bio savitljiv od upotrebe. Nije bilo pucketanja. Zalepljen na kožu, iznutra je

stajao običan, prazan papir svetlosmeđe boje. Nije bilo nikakvih ilustracija na početku, nije bilo naslovne stranice. Prva strana knjige, u boji maslaca i prilično hrapava na dodir, počinjala je bez uvoda, krećući odmah sa gusto nabijenim neurednim rukopisom. Ispisana perom i crnim mastilom. Sva u kolonama i redovima. Najmanje stotinu imena i datuma. Trepnuo je pred tom prevelikom količinom vizuelnih podataka, pre nego što će okrenuti stranicu. Pa još jednu. Pa onda još jednu. Prelistao je knjigu do sredine. Proverio nekoliko stranica pri kraju. A potom i poslednju stranicu. Pokušao je da na brzinu sve zbroji u glavi, ali pošto stranice nisu bile označene, mogao je samo da nagađa – mora da je bilo mnogo više od stotinu hiljada navedenih imena od početka do kraja.

„Zadivljujuće“, prošaputao je.

„Martin nije znao šta bi to moglo biti. Pomislio je da je možda u pitanju neki gradski spisak. Reкао je da biste vi možda imali neko objašnjenje.“

„Imam i više od jednog. Nažalost, ovo ne spada u zbirku. Pogledaj joj stranice.“ Odvojio je jednu od ostalih. „Znaš, da ovo nije hartija. Ovo ti je najfiniji pergament, i to izuzetno visokog kvaliteta. Nisam potpuno siguran, ali mislim da je to pergament pravljen od kože mladunaca, onaj najfiniji, i to od kože teleta koje je izvađeno iz krave pre rađanja, pa je onda koža bila natopljena u vodu, pa u kreč, pa je izbrijana i rastegnuta. Obično su ga koristili za najfinije ilustrovane rukopise, a ne za tamo neke leve gradske spiskove.“

Krenuo je da lista stranice, iznoseći opaske, pokazujući tu i tamo po knjizi svojim kažiprstom pokrivenim rukavicom. „To je letopis rođenja i smrti. Pogledaj ovaj: Nikolas Amkots 13 1 1527 *Natus*. Čini mi se da se tu objavljuje da se neki Nikolas Amkots rodio trinaestog januara 1527. To je prilično jasno. Ali, pogledaj ovaj naredni. Isti datum, *Mors*, smrt, ali su ovo kineska slova. A sledeći, još jedna smrt, Keterlin Banvarc, to je zasigurno neko nemačko ime, a ovo ovde, ako ne grešim, ispisano je na arapskom.“

Minut kasnije, već je pronašao grčka, portugalska, italijanska, francuska, španska i engleska imena, i gomilu stranih reči na ćirilicom, hebrejskom, svahili, grčkom i kineskom pismu. Bilo je i nekih jezika oko kojih je samo mogao da nagađa. Promrmljao je i nešto o nekim afričkim dijalektima.

Najednom je spojio svoje prste prekrivene rukavicama jedno uz druge davši se u razmišljanje. „Kakav li je to grad mogao da ima ovako šarenoliko stanovništvo, a da ne pominjem i gustinu naseljenosti usred 1527? I kako objasniti ovaj fini pergament. I ove poprilično primitivne korice? Sve to ostavlja utisak nečeg mnogo starijeg od šesnaestog veka. Ima oko sebe nečeg izrazito srednjovekovnog.“

„Ali ispisani datum kaže da se radi o 1527.“

„Da, to stoji, uredno je ispisan. Ali i dalje imam taj utisak, a ja nikada ne zanemarujem svoj unutrašnji osećaj, pa ne bi ni ti smeo. Čini mi se da ćemo morati da zatražimo mišljenja stručnih kolega.“

„Kolika joj je vrednost?“

„Nemam pojma. Šta god da je, veoma je posebna, zanimljiva, prilično jedinstvena. A kolekcionari vole jedinstvene stvari. Bolje da ne razmišljamo previše o njenoj vrednosti u ovom trenutku. Mislim da ćemo dobro proći sa njom.“ Pažljivo je odneo knjigu na sam kraj stola, spustivši je na posebno mesto, počasnio izdvojenu od ostalih. „Pregledajmo ostatak materijala iz Kantvel Hola. Imaćeš pune ruke posla da uneseš sve to u računar. A kada završiš, hoću da pregledaš svaku stranicu u svakoj od knjiga i da potražiš pisma, autografe, štambilje i tome slično. Nećemo valjda da ostavimo našim mušterijama i koji besplatan poklon?“

Te večeri, pošto je mladi Niv već poodavno otišao kući, Tobi se vratio nazad u podrum. Hitro je prošao pokraj čitave zbirke iz Kantvel Hola, koja je bila izložena na tri dugačka stola. U tom trenutku, sve te knjige njemu nisu bile ništa zanimljivije od gomile starih brojeva *Helou* magazina. Otišao je pravo do knjige koja mu je zaokupirala

Knjiga mrtvih duša

misli celoga dana, pa je lagano spustio ruke na njenu glatku kožu, ovoga puta bez rukavica. Kasnije će uporno tvrditi da je u tom trenutku osetio neku vrstu fizičke povezanosti sa tim neživim predmetom, što beše neuobičajen osećaj za čoveka koji nije bio naklonjen takvim sladunjavim koještarijama.

„Šta li si ti?“, upitao je naglas. Dva puta je proverio da li ima nekoga, pošto mu se činilo da bi razgovaranje sa knjigama moglo da mu naruši karijeru *kod Pirsu i Vajta*. „Što mi ne otkriješ kakve to tajne skrivaš?“

GLAVA PRVA

Vil Pajper nikada nije bio ljubitelj uplakanih beba, a pogotovo ne svojih. Bledo se prisećao svoje prve uplakane bebe od pre otprilike četvrt veka ranije. U to doba, on je bio mladi zamenik šerifa na Floridi koji je odrađivao najgore smene. Dok ujutru ne bi stigao kući, njegova tek rođena kćerka već je bila budna i orna, radeći sve ono što vesele bebe i inače rade. Kada bi se desilo da ipak provede noć pokraj svoje supruge, pa bi se Lora zaplakala, progundao bi nešto više za sebe, pa bi ponovo utonuo u san i pre nego što bi Melani završila sa zagrevanjem flašice. Nije se mešao u posao oko pelena. Nije se mešao u posao oko hranjenja. Nije se mešao kada bi krenulo plakanje. A onda je zauvek otišao još pre Lorinog drugog rođendana.

Ali to je bilo pre dva braka ranije, u nekom drugom životu, i on je sada bio promenjen čovek, ili je bar sebi to govorio. Dopustio je da od njega naprave neku vrstu oca dostojnog Njujorka iz dvadeset i prvog veka, uz sve ono što takva uloga sa sobom nosi. Ako je u prošlosti mogao da obilazi mesta zločina i pipka poluraspadnute leševe, onda sada može i da promeni pokoju pelenu. Ako je mogao da obavi razgovor dok žrtvina majka nariče i jeca, onda može i da se snađe sa uplakanom bebom.

Niko ne kaže da je u svemu tome morao i da uživa.

U tom svom novom životu prošao je kroz čitav niz različitih faza, i sada se već mesec dana nalazio u najnovijoj koja je predstavljala

spoj prvih penzionerskih dana i nebrušenog očinstva. Prošlo je tek šesnaest meseci od kada se naglo penzionisao iz FBI-a, i od kada se Nensi vratila na posao nakon porodijskog odsustva. I eto sada je, povremeno i nakratko, ostajao sam sa svojim sinom Filipom Vestonom Pajperom. Njihov kućni budžet nije im dozvoljavao da unajme dadilju na više od trideset časova nedeljno, pa je na nekoliko sati svakoga dana morao da se snađe sam.

Kako su se životne promene smenjivale, sve je to znalo da bude poprilično dramatično. Veći deo tih dvadeset godina, koliko je proveo u FBI-u, bio je vrhunski stručnjak za profilisanje zločinaca, jedan od najuspešnijih lovaca na serijske ubice svoga doba. Da nije bilo onog, što je on ublaženo nazivao sitnim ličnim omaškama, možda bi završio u boljem svetlu, uz kojekakva priznanja i dobro plaćene poslice koje bi i nakon penzionisanja obavljao kao savetnik u oblasti kriminala.

Međutim, njegova slabost prema čašici i ženama, i njegov uporni nedostatak ambicija, pogodiše njegovu karijeru poput torpeda, te ga sudbinski odvedoše do ozloglašnog slučaja Sudnjega dana. Što se ostatka sveta tiče, taj je slučaj još uvek bio nerešen, ali ne i za njega lično. On ga je razbucao, ali je i slučaj posle razbucao njega.

U zaveštanje mu je ostavio prevremenu penziju, dogovor da se sve zataška pred očima javnosti i čitav niz sporazuma kojima se obavezao na poverljivost. No, izvukao je nekako živu glavu, mada i to za dlaku.

Međutim, sa druge strane, sudbina ga je takođe odvela do Nensi, njegovog partnera u slučaju Sudnjega dana, a ona mu je podarila prvog sina, koji je sada imao već šest meseci i koji je osetio promaju u trenu kada je Nensi zatvorila ulazna vrata njihovog stana za sobom, pa je brže bolje krenuo da razrađuje dijafragmu.

Na svu sreću, piskava dreka Filipa Vestona Pajpera mogla se umiriti ljuljuškanjem u naručju, ali bi se naglo nastavila čim bi ga Vil vratio nazad u njegovu kolevku. Vil se od sveg srca nadao da će mu se sinčić izduvati, pa je lagano unatraške krenuo iz spavaće

sobe. Upalio je lokalne vesti na televizoru u dnevnoj sobi, pa je pojačao zvuk, kako bi prekrrio ciku svoga potomka koja je umnogome podsećala na grebanje noktima po školskoj tabli.

Iako je patio od hroničnog nespavanja, Vilov um je sada bio bistar zahvaljujući njegovom rastanku od dobrog mu druga, *džoni vokera*, koji je sam sebi nametnuo. Poslednju dvolitarsku flašu *blek lejbela*, inače tri-čtvrť punu, svečano je čuvao u ormariću ispod televizora. Nije hteo da bude od onih izlečenih pijandura koje moraju da osveštaju celu kuću od alkohola. Povremeno je posećivao tu svoju flašu, pa bi joj namignuo, malo probesedio i proćaskao sa njom. Više je on nju mamio, nego ona njega. Nije išao u klub bivših alkoholičara, niti je o svemu sa nekim porazgovarao. On zapravo ni nije prestao sa pićem. Poprilično često je znao da popije po koje pivce ili veliku čašu vina, pa mu se čak i dešavalo da se naljoska onako na prazan stomak. On je jednostavno sebi zabranio da se opet dotakne onog nektara, onog mutnog, predivnog ćilibara, svoje ljubavi, i svoga dušmanina. Nije ga bilo briga šta u udžbenicima piše o zavisnicima i uzdržavanju od pića. On je sada bio svoj čovek, pa je obećao i sebi i svojoj novoj nevesti da se neće opet sunovratiti u pijanstvo.

Seo je na kauč, spustivši svoje ogromne šake na ogoljenje butine. Bio je spreman za pokret, obučen u svoj šorc za trčanje, majicu sa kratkim rukavima i patike. Dadilja je opet kasnila. Osećao se zarobljeno i klaustrofobično. Previše vremena provodio je u ovoj malenoj zatvorskoj ćeliji sa podovima prekrivenim parketom. Uprkos njegovim najboljim namerama, nešto će se morati menjati. Trudio se da učini ono najbolje, da poštuje svoje obaveze i tome slično, ali je iz dana u dan gubio strpljenje. Njujork ga je oduvek živcirao. A sada mu se i zgadio.

Zvono na vratima spaslo ga je od tame. Minut kasnije stigla je i dadilja sa već spremnom tiradom o javnom prevozu umesto izvičenja. Leonora Monika Nepomučeno, Filipinka od jedva sto četrdeset i pet centimetara visine, bacila je svoj ceger na pult u čajnoj

kuhinji, pa je otišla pravo do uplakane bebe privivši njeno majušno zgrčeno telo uz sebe. „De-de, de-de“, šapnula je dečaćiću, „stigla je tvoja teta Leonora, možeš da prestaneš sa plakanjem.“

„Oдох na trčanje“, reče joj Vil uz mrki pogled.

„Samo se vi dobro istrčite, gosn Vile“, posavetovala ga je.

To svakodnevno trčanje postalo je deo Vilove penzionerske rutine, deo njegovog etosa kao novoga čoveka. Postao je vitkiji i snažniji nego što je bio godinama unazad, svega pet-šest kilograma teži nego što je bio kao ragbista na Harvardu. Bio je na korak do pedesete, ali je izgledao mlađe zahvaljujući novoj dijeti bez skoča. Bio je krupan, sportske građe, sa jakom vilicom, dečaćki gustom mrkožutom kosom i sumanuto plavim očima. Obučen u uzani šorts za trčanje, terao je žene da se okreću za njim, čak i one mlađe. A Nensi se još uvek nije privikla na to.

Našavši se dole na pločniku, shvatio je da se miholjsko leto završilo i da će mu biti neprijatno hladno. Dok je istezao listove i Ahilove pete naizmenično podižući noge na saobraćajni znak, palo mu je na pamet da otrči gore po trenerku.

A onda je ugledao neki ogroman kombi na suprotnoj strani 23. istočne ulice kako kreće izbacujući iz sebe izduvne gasove.

Vil je veći deo poslednjih dvadeset godina proveo prateći i posmatrajući. Znao je šta treba da uradi da ne bi delovao sumnjivo. Ali taj tip u kombiju izgleda nije, ili ga nije bilo briga. On je tu grdosiju na točkovima primetio prethodno več, kako polagano prolazi pokraj njegove zgrade pri brzini od možda deset kilometara na sat i ometa saobraćaj, usput izazivajući trubljenje čitavog hora sirena. Teško da je mogao da ga ne primeti, ogromno vozilo, kraljevsko-plave boje od skoro deset metara dužine, sa sivkasto-grimiznim trakama sa strane. Odmah je pomislio, *ko bi kog vraga došao u vozilu od pola miliona dolara pravo u donji Menhetn i onda se polagano vozikao unaokolo tragajući za nekom adresom? A i ako je pronađe, šta misli gde će da parkira to čudo?* Međutim, upravo su mu registarske tablice upale u oči.

Nevada. Nevada!

A sad se ispostavilo da je taj tip zapravo i pronašao adekvatan parking prethodne noći, na drugoj strani ulice istočno od Vilove zgrade, što, treba naglasiti, beše zadivljujući podvig. Vilovo srce poče da lupa u ritmu svojstvenom trčanju, iako je i dalje stajao u mestu. Prestao je da se osvrće iza sebe još pre nekoliko meseci.

To je očigledno bila greška. *Ma daj*, pomislio je. *S tablicama iz Nevade.*

Međutim, ovo ipak nije ličilo na njih. Tajni kontrolori ne bi došli po njega tako nepromišljeno u nekoj borbenoj mašini. Da su rešili da ga pokupe sa ulice, on to nikada ne bi primetio. Pobogu, pa ipak su to profesionalci.

Ulica je bila dvosmerna, a taj ogromni kombi je bio okrenut prema zapadu. Vil je jedino trebalo da potrči istočno prema reci, napravi nekoliko hitrih skretanja i kombi ga nikada ne bi sustigao. Međutim, onda ne bi ni saznao da li je bio predmet nečijih mahinacija, a on nije voleo da živi u neznanju. I zato je potrčao prema zapadu. Polagano. Da olakša tom tipu.

Veliki kombi se izvukao sa svog parkinga, pa krenu za njim. Vil je ubrzao korak, delom da bi video kako će to vozilo reagovati na to, a delom da bi se zagrejao. Stigao je do raskrsnice na Trećoj aveniji, pa je nastavio da trči u mestu čekajući svetlo na semaforu. Kombi se nalazio tridesetak metara iza njega, zagrađen čitavim nizom tak-sija. Zaklonio je oči od sunca. Kroz vetrobran je uspeo da nazre dva muškarca. Vozač je nosio bradu.

Čim je ponovo krenuo, pretrčao je raskrsnicu, pa se provukao kroz nekolicinu pešaka na trotoaru. Bacivši pogled preko ramena, spazio je kombi kako ga još uvek prati ka zapadu niz Dvadeset i treću ulicu, ali to nije bio preveliki problem. Ona se nastavljala na ulicu Leksington u kojoj je skrenuo levo i potrčao ka jugu. Kombi je, naravno, takođe skrenuo.

Samo se zagrevam, pomisli Vil, *samo se zagrevam.*

Odredište mu je bio park Gramersi, zelena pravougaona enklava udaljena nekoliko ulica prema centru grada. Sve ulice koje su okruživale park behu jednosmerne. Ako su mu još uvek za repom, bar će se malko zabaviti sa njima.

Ulica Leksington kod parka se završavala pred Dvadeset i prvom ulicom, a Dvadeset i prva ulica se pružala ka zapadu u jednom smeru. Vil je potrčao istočno, držeći se spoljnje strane ograde parka. Kombi je morao da prati saobraćaj koji se nastavljao u suprotnom pravcu.

Vil je nastavio da trči ukруг po obodu parka, trošeći po svega nekoliko minuta za svaki krug. Mogao je videti da se vozač kombija muči da savlada tesan prostor svaki put kada bi skrenuo nalevo, i da je par puta gotovo očešao automobile parkirane na samim ćoškovima.

Nema ničega smešnog u činjenici da vas neko prati, ali Vil nije mogao da odagna osećaj zadovoljstva svaki put kada bi taj ogromni kombi prošao pokraj njega u obrnutom kružnom smeru. Pri svakom susretu uspeo je da bolje osmotri svoje progonitelje. Nije im pošlo za rukom da mu uteraju strah u kosti, ali nikada nije kasno. Ovi klovnovi svakako nisu bili iz tajne kontrole. Ali oko njega je bilo i druge vrste problematičnih žutokljunaca. Mnoge ubice je strpao u zatvor. Svaki ubica ima svoju porodicu. A izvršavanje osvete je porodična stvar.

Vozač je bio neki postariji tip sa dužom kosom i dugačkom brađom boje pepela. Njegovo punačko lice i napumpana ramena nagoveštavala su krupnog čoveka. Čovek koji je sedeo na sedištu do njega, kao stvorenom za nišandžiju, beše visok i mršav, takođe u zrelijim godinama, sa široko otvorenim očima kojima je sa strane hitro osmatrao Vila. Vozač je nezgrapno odbijao da uspostavi bilo kakav kontakt očima, kao da je stvarno verovao da ih ovaj nije provalio.

Trčeći svoj treći krug, Vil je ugledao dva njujorška policajca kako pešice patroliraju po Dvadesetj ulici. Park Gramersi predstavljao je

ugledni deo grada, i bio je jedini privatni park na Menhetnu. Stanari iz okolnih zgrada imali su sopstvene ključeve za kapije od kovanog gvožđa, a i policajci su se tamo lako mogli primetiti kako budno motre na moguće džeparoške i kojekakve ludake. Vil je zastao sav zadihan. „Pozornici, vidite onaj ogromni kombi. Video sam kako se zaustavlja. Vozač je spopadao neku devojčicu. Mislim da je hteo da je uvuče unutra.“

Policajci su ga mirno saslušali. Njegovo upadljivo južnjačko razvlačenje u naglasku gadno je narušavalo njegovu pouzdanost. U Njujorku mu se često dešavalo da ga čudno zagledaju kao nekog došljaka. „Jeste li sigurni?“

„Radio sam nekada u FBI-u.“

Vil ih je potom samo nakratko posmatrao. Policajci su stali nasred ulice i zaustavili kombi. Vil se više nije zadržavao. Naravno da je bio radoznao, ali je želeo da ode do reke do svoje uobičajene staze za trčanje. A osim toga, ionako je imao neki osećaj da će ponovo videti te uvrnute matorce.

A čisto da bude siguran, čim se bude vratio kući, izvadiće pištolj iz ormara da ga malo podmaže.

GLAVA DRUGA

Vilu je prijalo što ima obaveze i zadatke koji su mu ispunjavali vreme. Rano po podne je otišao do prodavnice, do mesara i prodavnice vina, i ni u jednom trenutku nije primetio onaj ogromni plavi kombi. Lagano i precizno je iseckao povrće, samleo začine i izdinstao meso ispunivši svoju minijaturnu kuhinjicu i čitav stan mirisom svog čuvenog čilija. Beše to jedino jelo koje mu je bilo prepušteno za spremanje, i koje se bezbedno moglo poslužiti i gostima.

Filip je dremao kada je Nensi stigla kući. Vil joj je dao znak da bude tiha, pa joj je u maniru još svežih mladenaca pružio jedan zagrljaj, onaj u kom ruke lutaju na sve strane.

„Kada je Leonora otišla?“

„Pre sat vremena. Mali spava.“

„Mnogo mi je nedostajao“, pokušala je da se odvoji od njega, „hoću da ga vidim!“

„A mene?“

„On je *numero uno*. Ti si *numero dos*.“

Pošao je za njom u spavaću sobu, posmatrajući je kako se naginje nad kolevku usput zbacivši cipele sa nogu. Zapazio je on to i ranije, ali je tek u ovom trenutku postao zaista svestan da je ona dobila neku dostojanstvenu, zrelu žensku lepotu i to ga je, iskreno rečeno, sada iznenadilo. On ju je redovno, onako vragolasto, podsećao da,

dok su ranije zajedno radili na slučaju Sudnjega dana, nije baš po-
buđivala neku naročitu strast u njemu. Ona je u to doba bila po-
malo punačka, pokušavajući da se otarasi svih onih muka tipičnih
za početnike – novi posao, jak stres, nezdrave navike – zbog kojih
je nagurala nekoliko kilograma viška. Vil se više palio na one što
mogu da se pojave u reklamama za donje rublje. Kao nekome ko je
u mladosti bio ragbi zvezda svoje srednje škole u njega se urezao
model tela kakvo imaju zgodne navijačice, isto kao što se u male
pačice ureže model mame patke. I tako je on celoga života zapažao
samo sjajna tela i toga se verno držao.

A istini za volju, on prema Nensi nikada nije gajio nikakve ro-
mantične misli sve dok joj jedna nagla dijeta nije razotkrila obline.
Jeste, površan sam, priznao bi on ako bi mu neko nešto prigovorio.
Međutim, na samom početku, izgled nije bio jedini uslov za roman-
tičnu vezu. On je, takođe, morao da je bolje upozna sa cinizmom.
Njena preterano revnosna štreberska ličnost nekoga ko je tek iza-
šao iz akademije isprva mu se gadila, mučeći ga poput kakvog sto-
mačnog virusa. Ali on je ipak bio dobar i strpljiv učitelj, pa je pod
njegovim nadzorom naučila da preispituje autoritete, da zaobilazi
birokratiju i da se ne boji plovidbe po opasnim vodama.

Jednoga dana, kada ga je nerešivost slučaja Sudnjega dana baš
dotukla, shvatio je da mu ova žena odgovara, da ispunjava sve nje-
gove uslove. Tada se već zaista prolepšala. Njena sitna figura mu
je postala seksi, pošto je mogao skroz da je obujmi rukama, pa da
ona skoro nestane u njegovom zagrljaju. Dopala mu se i svilenka-
sta tekstura njene smeđe kose, i način na koji bi se zarumenila sve
do grudne kosti, a i ono njeno kikotanje kada bi vodili ljubav. Bila
je pametna i drčna. Njeno enciklopedijsko poznavanje umetnosti i
kulture beše intrigantno čak i njemu, čoveku kojem su najviši domet
kulture predstavljali filmovi o Spajdermenu. A povrh svega, čak su
mu se sviđali i njeni roditelji.

Bio je spreman da se zaljubi.